

Izhaja:
vsako sredo popoldne
in soboto zjutraj.
Stane za celo leto 15 L.
» pol leta 8 L.
» četrt leta 4 L.
Za inozemstvo celo
leto 35 L.
Na naročila brez do-
poslane naročnine se
ne moremo ozirati.
Odgovorni urednik:
Polde Kemperle.

GORIŠKA STRAŽA

Št. 101

V Gorici, v soboto 19. decembra 1925.

Leto VIII.

Netrankirana pisma se
ne sprejemajo. Oglasi
se računajo po dogo-
voru in se plačajo v na-
prej. List izdaja kon-
sorcijski

»GORIŠKE STRAŽE«
Tisk Zadrugne tiskarne
v Gorici, Riva Piazzu-
ta št. 18.

Uprava in uredništvo:
ulica Mameli št. 5.
— (prej Scuole). —

Sveta dolžnost.

Zopet se bližamo novemu letu. Kakor tonejo sedanji kratki, škripajoče mrzli dnevi z bežno hitrostjo v zimsko noč, tako bo v štirinajstih dneh zatono leto 1925 v preteklosti in mi bomo zopet stali ob začetku novega leta. Poleg prazničnega razpoloženja in nekoliko čustvenega ugibanja, ki ga prinaša vsako novo leto, nam nalaga začetek novega leta tudi razne dolžnosti. Med najvažnejše dolžnosti, ki jih ima zavezan, probujen naš človek ob novem letu, moramo šteti njegovo dolžnost in obveznost, ki jo ima do našega tiska.

Govoriti o važnosti in potrebi tiska, se nam zdi nepotrebno. Bilo bi skoro žaljivo za naše ljudstvo, ki toliko in tako rado čita, če bi začeli o tem razpravljati. Saj vendar najbrže ni v naši pokrajini slovenske hiše, v kateri bi ne našli slovenskega časopisa ali slovenske knjige. Z začudenjem bo pa mogoče marsikdo bral našo trditev, da ima vsak našinec do svojega časopisa svoje dolžnosti in obveznosti. In vendar je to neoporekljiva resnica.

Tisk, ki ga ima narod, je najizrazitejši odsev njegove duševne probujenosti in globokosti, je zrcalo, ki odkriva višino narodove kulture in zrelosti. Široki svet presoja pomen in razvoj kakega naroda v prvi vrsti po njegovi tiskani besedi: po njegovi književnosti in njegovem časopisu. Tisk mu je najprikladnejše merilo njegove moči in samozvesti. Ne zahtevata tedaj že naš narodni ponos in ljubezen do naše rodne zemlje, da pomagamo vsak po svojih močeh ustvarjati na višku sedanje prosvitljene dobe stoječ tisk? Ali ne vrši naravnost protinarodno delo, kdor zanemarija naše časopise, naše knjige in tako zastavlja pot razmahu našega tiska?

Toda še več drugih vzrokov je, ki nam naravnost narekujejo, da moramo skrbeti za razvoj naših časopisnih in književnih podjetij.

Kakšen namen ima tiskana beseda, kakšen namen ima naše časopise, kakšen namen ima, recimo, naša »Goriška Straža«? Mi in vi, vsi vemo, da našemu tisku ne cvečejo solčne, temveč ledene rožice. »Slep je, kdor se s petjem ukvarja, On živi, umrje brez d' narja«.

tako poje že naš pesnik — prvak France Prešeren. Enako kakor se je godilo pri pisateljevanju našemu nesmrtnemu pesniku, se godi večinoma vsem, ki so v stikih s tiskom: pisateljem, časnikařem, listom in književnim podjetjem. Pri nikomur se ne koplji zlati mamon in večinoma povsod se morajo doprinarjati žrtve. Namen obogatitja je tedaj zlasti pri našem tisku izključen. Njegov smoter in cilj je veliko vzvišenejši, svetlejši. Naš časopis, naš mesečnik, naša knjiga hoče širiti v našem ljudstvu duševno naobrazbo in srčno plemenitost. Dati mu hoče politično zrelost in zavednost. Ustvariti hoče poštene, značajne poštenjake. Pomagati jim hoče v njihovih gospodarskih in socialnih težavah in nadlogah. Ali niso to velike in plemenite naloge? Ali ni sveta dolžnost vsakogar, da nam pri tem napornem, ubijajočem delu pomaga?

In ko kličemo na pomoč v boju za visoke cilje, proti katerim je usmerjena naša pot, ne čutimo v sebi nikake samohvale, se ne bojimo očitkov radi samopovečevanja. S

ponosno zavestjo poštenega delavca, ki ob koncu delavnika opazuje svoje uspešno delo, motrimo pot, ki smo jo že prehodili. Mnogo skal je bilo treba odvaliti, mnogo ovir preplezati, mnogo trnja in robidovja smo morali izruti, celo sledovi krvi so za nami, a mi se nismo plašili in

Kaj se godi po svetu?

V Jugoslaviji se ni »politika sporazuma« premaknila nič naprej. S tem, da sta sklenili najmočnejša hrvatska in najmočnejša srbska stranka politični sporazum, se je zdelo, da bo pravi narodni in ljudski sporazum kmalu prišel. Vsi iskreni Jugoslavlani si tega bolj žele kot gospodarske ureditve. Vsakdo je prepričan, če tožijo v eni pokrajini o prevelikih davščinah in kažejo na druge, ki manj plačujejo, da to izvira ne iz gospodarskih težav, marveč, ker to narekuje le prevečkrat strankarska samovolja. Ta je tisti zmaj, ki bruha strupene pline na vsak poskus bratskega sporazuma. Že izza visokega dneva ujednjenja jugoslovanskega kraljestva se suče vsa politika onstran meje okrog besede »sporazum«. Kdaj se bo to sukanje ustavilo?

Žalosten posel je pisati o političnih zmedah med našimi brati. Ta ali oni je že po krivem obsodil kake časopisne članke, ki so nepristransko popisovali, kako se stranke botajo, a le prevečkrat pobotajo na račun ljudstva. Obsodil jih je, češ, da rovarijo. Ravno pomanjkanje nepristranskih in neosebnihih sodb po jugoslovanskem časopisu pa še bolj stisne zamotani politični voz. Tu najbolj pomagajo »ljudje, ki na dva kraja režejo«. Vsak poštenjak in trezen mož, ki dá kaj na možatost, bo odložil take liste, ki ti včeraj še proklinjajo gotovega politika in njegovo delo, danes ga pa že prikrito hvalijo. In to delajo ne, ker so o njem spremenili svoje mnenje, marveč, ker jim to prav pade v njih sebične strankarske račune.

V naših političnih pregledih je bravec prav gotovo opazil enotno miselno vez, ko smo pisali o jugoslovanskih razmerah. Mi želimo, da bi si vsi Srbi, Hrvatje in Slovenci stisnili desnico v znak sprave in bratske iskrenosti na temelju ljudske demokracije. Vsak pa naj ohrani svojo samobitnost, svoj posebni značaj, ki je brstel skozi stoletja tako, da bo vse skupaj dalo harmonično celoto.

Dejali smo, da politika sporazuma, žal, slabo napreduje. Vse stranke nosijo to geslo visoko zapisano na svojih praporih. Toda z njenim bleskom včasih le mamijo svoje volivce in umerijo take politične korake, ki odbijejo druge stranke.

Spor z Vatikanom.

Precej časa je že od tega, ko se je vžgal med jugoslovansko vladu in Vatikanom oster spor radi zavoda sv. Hieronima v Rimu. Jugoslov. vlada je trdila, da je zavod popolna njena last. Vatikan pa je odpisal, da ima Jugoslavija le časne pravice v njem, nikakor pa ne lastninskih. Jugoslovanski poslanik pri Vatikanu dr. Smoldaka, ki je znan svobodno mislec, je to nesoglasje še bolj napenjal. Nepristransko inozemsko časopisje in znani prijatelj Jugosla-

smo z nezlomljivo voljo korakali naprej. Taki ostanemo tudi v bodoče. Naše smernice in naši cilji ostanejo nespremenjeni, naša delavoljnost je nerazrušna. Vaša sveta dolžnost, prijatelji, na je, da se strnete okrog nas in nas podprete s svojimi jeklenimi mišicami. Širite sedaj ob praznikih naš tisk, skrbite zlasti za Vašo najbudnejšo in najborenejšo zaščitnico, za »Goriško Stražo«!

vije Hermann Wendel so o tem napisali svoje sodbe. Toda domače svobodnomiselno časopisje je le hujskalo naprej in začelo napadati Slov. ljudsko stranko, predstavniško Slovencev, »ker drži s tistim Vatikanom, ki je proti jugoslovanski kraljevini.« Da je strankarska spekulacija imela prste pri vsej borbi proti Vatikanu in Cerkvi v Jugoslaviji, dokazuje dejstvo, da je bil koncem vseh koncev dr. Smoldaka, ki je spor zanetil, odpoklican iz Vatikana kot poslanik.

V pondeljek je sam sv. oče pri velikem nagovoru na zbrane kardinale omenil, »da se zgrinjajo oblaki v nekaterih državah kot v Argentini, na Čehoslovskem in v Jugoslaviji, kjer nismo ničesar drugega zatevali razen slave božje in svetih pravic katoliške Cerkve.«

Vihar proti katoliški Cerkvi in duhovščini se je dvignil tudi med našimi brati. Nelepo postopanje s katoliškimi škofi, sramotne Pribečeve frimasonske odredbe proti samostanskim šolam, proti duhovniškovi beri in še marsikaj drugega odbija verno ljudstvo. Jedro hrvaškega in slovenskega ljudstva je globoko prešinjeno z živo katoliško vero. Kdor mu blati to svetinjo, temu ne zaupa več. Srbski seljak je tudi globoko veren pravoslavac. Tudi v njem se dviga odpor proti tistim, ki uvajajo brezverstvo v državno in politično življenje.

Najbolj pa občutijo te začetke protiverskega ali »kulturnega« boja Slovenci. Ni čuda torej, da jih vladajoče stranke odbijajo od sebe in od »strankarskega sporazuma«. Neugodna sapa, ki hoče v Jugoslaviji razgnati versko čustvo in miselnost ljudskih plasti, ta je ena glavnih ovir bratskega sporazuma.

Sekira med Slovenci in Hrvati.

Najbolj nesrečno roko ima za sedaj pri politiki sporazuma Stjepan Radić. On, ki je nekoč z verskim demagoštvom pridobival verne hrvaške kmečke množice zase, hodi med Slovence in črni duhovščino, izdaja vero in kaže očitno svoje svobodnomiselstvo. Vse to dela, ker mu to narekuje politična borba proti Slovenski ljudski stranki. Menda se pa ne zaveda, da s tem odbije priproste množice ne od sebe in svoje stranke, marveč da maha s sekuro po bratski zvezi med Slovincem in Hrvatom. Najhujši udarec pa je prihranil slovenski kulturi in prosveti s tem, da je naredil načrt, po katerem bi se imela univerza v Ljubljani ukiniti.

Univerza je žarišče narodove prosvete. Če se ta ukine je samoniklost slovenske kulture udarjena v sree. To pomeni, da se slovenska kultura ne sme več razvijati, marveč hirati in se stopiti s kako sorodno. Na nedeljskem shodu v Mariboru je Radić kot prosvetni minister izjavil, da v Ljubljani ni potrebna popolna univerza.

Dejal je, da si ne moremo misliti posebne slovenske, posebne hrvaške in posebne srbske znanosti. To je čista resnica. Toda mi si moremo zamišljati in z nami vsak pameten človek posebno slovensko, posebno hrvaško in posebno srbsko kulturo. Naivno besedičenje o »duševni skupnosti Srbov, Hrvatov in Slovencev« ne opravičuje, da se mora slovenska kultura spremeniti v neko drugo. Srbi bi se lepo zahvalili, če bi izšel lepega dne iz prosvetnega ministrstva ukaz, naj popuste svojo tradicijo, svoje šege, svoje navade in običaje, naj pozabijo na svoje pesnike in pisatelje, narodne junake itd.

Duševna skupnost se mora polagoma ustvarjati, ne čez noč z ministrskimi odloki, ki zarežejo globoke rane v ljudsko dušo. Proti Radićevi nameri so se dvignila vsa vseučilišča. Posebno v Subotici in Skoplju, kjer je minister prosvete nagnal srbske vseučilišnike s pijanci in pretepači, so se dvignili ogorčeni protesti. Slovenska univerza pa je izdala z rektorjevim podpisom 11. decembra oklic, ki začne: »Z zedinjenjem v narodni državi Srbov, Hrvatov in Slovencev se je izpolnila več kot stoletna želja našega naroda: ustanovilo se je, kot viden znak našega osvobođenja, vseučilišče v Ljubljani, iz razlogov, ki do danes niso izgubili ničesar na svoji veljavi. Kot nacionalno kulturno središče in žarišče smo ga gojili in čuvali, kot tako se je vključilo v skromnim sredstvom razvijalo in kot tako vrši svojo vzvišeno poslanstvo, ki sta mu ga poverila država in narod.«

16. decembra pa je izpregovorila vsa Slovenija brez razlike strank. Mogočen klic je zadonel po vsej slovenski zemlji, da mora ostati slovenska univerza kot žarišče slovenske kulture neokrnjena.

Z žalostjo moramo ugotoviti, da je Radić, ki je spočetka sicer nameril korake po poti sporazuma, s takim početjem zdaj daleč stran krenil od te poti. Zgodovina bo to potrdila!

Spori med radikali.

Politično vrenje med posameznimi strankami se vedno veča. Svetozar Pribečević je sklical glavno zborovanje svoje stranke. Tu je precej popustil od svojega centralizma. Ljuba Davidović je tudi zboroval s svojimi pristaši. Borba se vrši kakor smo videli med Slovenci in Radićem. Nastali pa so spori tudi med dozda najbolj sklenjeno stranko radikalov. Dve struji se v nji bori za premoč. Mlajši radikali niso več zadovoljni s stari Pašićem. V ospredje potiskajo Ljubo Jovanovića in sedanjega zunanjega ministra Ninčiča kot Pašićeva naslednika. Pašić, sivi politik, se je zdaj umaknil v ozadje in čaka pravega trenutka, da udari.

Posebno se je spor poostiril zaradi »Brodarskega sindikata«. Prosvetni minister Radojević je zahteval, naj vzame država v roko vso plovo po rekah. Zato je bil tudi Radić. Proti pa sta vstala v ministrskem svetu Ninčič in Trifunović, minister za vere. Radić je pred ministri tako napadel Ninčiča, da je se slednji raje umaknil in prekinil z Radićem vse osebne stike.

Spor med radikalnimi poslanci se širi, ker očitajo, da so malovredni ljudje izpodrinili moč, ki so poštene in kaj veljajo. Govori se že, da bo vlada vsled teh spletk odstopila.

Svetla zvezda.

Visoko nad pljuskajočimi valovi razpaljenih strankarskih strasti in osebnega koristolovstva sveti Jugoslaviji blesteča zvezda, njen ustavni vladar. Vzvišen nad strankarske boje miri vročo kri. Prihodnje leto se bo najbrže vršilo njegovo kronanje. To je upanje iskrenih domoljubov med Slovenci, Hrvati in Sr-

bi. Pred slovesnim kronanjem pa se morajo spraviti, iskreno in pošteno, vsi trije bratje, da bodo v slogi dvignili na ramena svojega vladarja. Na to se že dela. To mora navdajati z upanjem in ponosom vse Jugoslovane. Odtod bo moral priti sporazum, ki bo ustvaril močno državo, kjer bo slovensko, srbsko in hrvaško ljudstvo v mirni posesti vseh svojih pravic.

DNEVNE VESTI.**Štiri litre**

vina stane približno »Goriška Straža« za leto 1926. — Nisi pijanec ne zapravljevec, piješ le radi družbe ali »za potrebo«. In vendar, kako hitro iztečejo štirje litri. Za isti denar boš dobival »Stražo« celo leto. Pre-misli kaj Ti bolj koristi in odloči se za to!

Novi kardinali.

Na konzistoriju, ki se je vršil v ponedeljek v Vatikanu so bili imenovani štirje novi kardinali. Prvi je *Bonaventura Ceretti*, papežev poslanik v Parizu. Ta se je že takoj po bogoslovnih študijah oprijel diplomatskih poslov in je danes eden najbrihtnejših papeževih diplomatov. Drugi je *Henrik Gasparri*, tudi diplomat po poklicu. Zdaj je poslanik ali nuncij v Braziliji. Potem je povišan za kardinala primas Irske *Patric O'Donnell*. Četrti je *Aleksander Verde*, tajnik kongregacije svetih obredov. Poprej sta bila odeta s purpurno še 2 španska nadškofa. Tako se je letos kardinalski zbor izpopolnil s šestimi novimi kardinali.

Duhovščina in fašizem.

Zadnjič smo objavili svarilo Vatikana, da ne sme nihče siliti duhovščine ali redovnikov, naj se vpišejo med fašiste. Povodoma tega je fašistovski dopisni urad objavil do- ločilo, da se ne sme siliti takih oseb v fašistovske zveze.

Časopisje naj utira pot za mir!

Na prihodnjem zborovanju Zveze narodov se bo sestal poseben odsek, ki se bo posvetoval, kako bi se najložeje organiziralo vse svetovno časopisje za mirovno delo. Vsi časopisi naj bi prinašali članke o mirovni ideji in se izogibali vsega, kar bi cikalo na oboroževanje, na nacionalne strasti, na pohlep po tujih deželah in podobno. Res, čas bi bil in lepo bi bilo, če bi se to v

resnici zgodilo, toda dvomimo, da bodo časopisi, ki so v službi kapitalizma in nesrečnega nacionalizma, čuli te pozive.

Slovenska pesem!

Na dan sv. Štefana nastopi v Renčah celotni »Učiteljski pevski zbor« z bogatim sporedom. Dosedanji pevski nastopi teh pionirjev slovenske pesmi so nam porok, da bo tudi topot naša pesem žela zmagovalje in segala v srca. Zbor vodi priznani mojster Srečko Kumar, katerega življenjepis prinaša Mohorjev kalendar za leto 1926.

Drugi dan, v nedeljo 27. t. m. ponovi zbor koncert v istim sporedom v Ajdovščini. Prijatelji pesmi vdeležite se obeh koncertov v obilnem številu!

Bolezen v kraljevi hiši.

Poročajo, da je obolela kraljica-mati Margerita. Ima vnetje pljuč in 39 stopinj mrzlice. Stanje bolnice je resno. Vsa kraljeva rodbina se je zbrala ob njeni bolniški postelji v Bordigheri.

Jugoslovanski vojni dolgovi.

V kratkem bo šlo v Ameriko tudi odposlanstvo iz Jugoslavije, da se pobota tam radi vojnih dolgov. Vodja odposlanstva bo finančni minister Stojadinović. Pravijo, da bodo morda tudi Radića poslali čez morje, da bo pomagal pri pogajanjih.

Vprašalna pola.

Na predlog čehoslovaškega zunanjega ministra dr. Beneša bo Zveza narodov poslala vsem državam posebno vprašalno polo, na kateri bo treba navesti, kje in koliko orožja in streliva izdeluje posamezna država. Pola bo morala biti izpolnjena in odposlana do 1. junija prihodnjega leta. Bog ve, če ne bodo nekatere države na to pozabile!

15 lir

stane »G. Straža« za leto 1926. Za inozemstvo pa 40 L. — »Pratiko« za 1926 dobi zastoj kdor plača 15 L do 15. januarja 1926. Prijatelji — naročniki hitite, da »Pratiko« dobite!

Kralj med Hrvati.

Čez božične praznike bosta šla kralj in kraljica v Zagreb. Tam že pripravljajo velike svečanosti, da dostojno sprejmejo svojega vladarja.

Fašisti v Berlinu.

Italijanski fašisti, ki žive v Berlinu, nameravajo tam zgraditi sijajno palačo, ki naj postane središče vseh Italijanov v Nemčiji. Socialistični listi se zastran tega zelo razburjajo.

Smrt španskega politika.

V ponedeljek 14. t. m. je umrl v Madridu znameniti španski politik Anton Maura, vodja španske konservativne stranke. Bil je štirikrat ministrijski predsednik in odklikovan z raznolikimi častmi. Preko dvajset let je odločilno posegal v špansko politiko.

Veliki svet fašistov.

Za 3. januarja je sklican veliki fašistovski svet, ki ima v državi največji vpliv. Na njem bo govoril Farinacci o položaju stranke, Mussolini pa o splošnem notranjem in zunanjem političnem položaju.

Strah pred rožnimvencem.

Francoski general Sarraill, ki je povzročil punt v Siriji, je znan kot zagrižen svobodomislec. Ko je bil še v Siriji, je imel v svoji osebni službi nekega vojaka, kateri bi pa raje bil med tovariši v četi kot pri čmerikavem generalu. Pa si je pomagal takole: Vedel je, da je general strupen proti veri. Zato je udaril po tej struni. Zavil si je v robec rožnivenec. Vsakokrat, ko ga je general poklical k sebi, se je vojak vseknil. Rožnivenec mu je kajpada pri tem vedno padal na tla. Generalu se je zdelo »pobožnega« vojaka zadosti in ga je poslal k četi.

Dobri zaslužki.

»Banca Commerciale Italiana« (Italijanska trgovinska banka), ki je eno največjih, če ne največje bančno podjetje v državi, je zvišala svojo delniško glavnicu od 500 na 700 milijonov lir. Delnice te banke se glase posamezno na 500 lir, na borzi pa se prodajajo po okroglo 1500 lir. V prometu je tedaj njihova

va vrednost trikrat večja kot pri izdaji. To kaže, da dela banka sijajne kupčije in svoje delnice lahko bogato obrestuje.

Spoznavavci.

Kar je ostalo bivših uslužbencev okrog nekdanjega največjega opozicijskega dnevnika »Corriere della Sera«, so se vsi vpisali v fašjo. Spoznali so, da je to najbolj prav.

Pregovoriti so se dali.

V Neaplju se izhaja nevladni list »Mattino«. Vlada mu je dovolila, da se sme še tiskati. Toda krajevni fašisti skrbijo, da se list ne razširi. V listih se bere tudi, da se je približala uredništvu gruča fašistov. Prihiti so orožniki in njih poveljnik se je začel pregovarjati s fašisti. Dosegel je, da so šli v sosedno kavarno in opustili nameravani napad.

Kako so se pogodili?

Parkrat smo že pisali, kake težave dela Mosul politikom pri Zvezi narodov. Turek ni hotel odnehati, Anglež je pa tudi trmast. Kaj bi ne bil, ko gre za dobro kupčijo. Na vsezadnje so se pa le pobotali tako, da bodo Angleži gospodarili čez Mosul še 35 let. Za zdaj je nevarnost pri kraju, čez 35 let, če ne preje, pa si bodo spet v lasih. Kaj pa lahko vse prinese doba petintridesetih let, nam je najbolj pokazala svetovna vojna.

Nova dinastija v Perziji.

Nekdanji kmečki fant, potem vojak, častnik, general, ministrijski predsednik in končno šahov namestnik v Perziji Riza kan Pehlevi se je dal oklicati za perzijskega šaha. Zbornica je temu ugodila in proglasila 13. t. m. Perzijo za dedno kraljevino dinastije Pehlevi.

Ribijev potni avto.

Z 21. t. m. se odpravi vožnja na progi Gorica - Gradiška z odhodom iz Gorice ob 12.30 oz. z odhodom iz Gradiške ob 13.30.

Mestne novice.

* *Kip sv. Ivana* na korenjskem mostu na Placuti so z dobrodelnimi darovi župljanov obnovili in bo prihodnjo nedeljo ob 9.30 zopet postavljen na svoje staro mesto in potem blagoslovljen.

* *Odbor društva »Skalnica«* bo imel v nedeljo dne 20. dec. ob 4 pop. sejo v društvenih prostorih, Via Ma-meli 5. — *Predsedništvo.*

Ksaver Meško.

„Na življenja cesti“.*

V življenju slednjega človeka so dogodki, na videz neznatni in brez pomembni, da skoro misliti ni vredno nanje, kaj šele o njih govoriti, razgrinjati jih pred velikim svetom. A navzlic vsi navidezni ničevosti se nam čestokrat zableste iz preteklosti kakor daljna zvezda skozi temno noč. Pa spoznamo, da so v vsi svoji malenkosti in neznatnosti značilni za druge, važnejše dogodke našega življenja. Kakor resnica v sanjah je naše življenje v zabrisanih obrisih in odtenkih že naprej označeno v njih.

Tako se mi večkrat zablesti v tihih, še češče v težkih in trpkih urah iz davne preteklosti tale malenkostni doživljaj.

Sedel sem v prahu na cesti ob domačem dvorišču, čisto majcen fantič še, niti v šolo nisem hodil takrat. Sedel sem v prahu in z obema rokama grabil mokasti prah od desne in leve ter ga kupičil pred sabo v lepo zaokrožene, proti vrhu ostro zožene kupčke. Ko je bila kupčkov cela vrsta, sem kakor razjarjen stvarnik planil po njih, da jih uničim. Udarjal sem z obema rokama in z vsemi močmi po njih, da se je kupček za kupčkom rušil pod mojimi peščicami in se je dvigal iznad ceste oblak prahu, ovijal mene in

cesto in se je v komaj dihajočem vetru polagoma nesel tja čez travnik ter se tam počasi sesedal na travo in cvetje. Dasi me je prah ščemel v oči, mi silil v usta in nos, sem se del oblastno sredi ceste, mogočno in trdosrčno se veseleč svojega dela in svojega uničevanja. Kar sem ne-nadoma planil pokonci in skočil na rob ceste, kakor bi me bila vrgla tja sila, mnogo močnejša od mene. Po cesti je namreč prihitela gosposka kočija, brzo in tiho; slišalo se je le peketanje konj, a še to le slabo in samo rapol, ker ga je glušil visoki počestni prah. Ropotanja voza ni bilo slišati prav nič.

Stoječ ob strani ceste sem s široko odprtimi očmi strmел v voz, ki je brzo šinil mimo. Le napol sem videl gospoda in gospo, sedeča zadaj v vozu. Kar sem videl najjasneje, videl skoro edino, je bila mala, bele oblečena deklica, z dolgimi razpuščenimi zlatimi lasmi in z obrazom kakor češnjev cvet. Sedela je gospe nasproti in tako obrnjena proti meni, ko je voz že švignil mimo; za hip se je celo nekoliko nagnila iz kočije, da sem jo videl še dalje časa. Stopil sem, kakor da me je sunila nevidna sila, za dva, tri korake naprej in privzdignil roke, kakor bi jo kanil sprejeti v objem, če po nesreči pade iz voza. A kočija je brzela po cesti dalje, čudežno lepi obraz se je skrnil v vozu, med vozom s tujci in med menoj se je razgrnil velik oblak prahu in se vlekel za kočijo kakor ogro-men belorjavkast rep. Voz je hitel,

hitel in kmalu izginil gori v sosedni vasi.

Dokler sem ga dosegel, sem bežal in hrepnel z očmi za vozom kakor za čudežem, od Gospoda Boga mi v milostni uri poslanim v enakomerno, enozvočno vsakdanjost mojega življenja. Še ko mi je že izginil izpred oči, sem stal nekaj časa kakor v zemljo ukopan na mestu, strmeč za odbleglo prikaznijo v nekakem bolnem pričakovanju, da se še prikaže, se vrne, obstoji pred menoj; in tisto sladko dekletce stopi z voza, mi poda roko, me nagovori in mi pove nekaj neskončno lepega, česar do tedaj nisem slišal še nikoli. Zakaj da kaj drugega kot neskončno lepoto njena beseda niti izgovoriti ne bi mogla, sem jasno čutil.

Pa se ni zgodil pričakovani čudež. Pač pa se je zgodilo nekaj povsem nepričakovanega.

Tih, ves omamljen sem sedel v prašnato travo ob cesti. Kaj sem mislil in pretehtaval, kako bi to vedel, kako mogel to povedati danes! A gotovo je bilo srce vse polno tiste prečudne lepote, ki je kakor blagoslov božji hitela mimo mojih strmelihih oči.

Kar mi je padel, kakor bi se bil usipal z neba, na dolge kodraste lase mogočen val cestnega prahu. V hipu se mi je usipal čez čelo doli v oči, po licu doli za ovratnik srajce iz hodničnega platna in doli na ro-kave in roke, ki sem jih naglo dvignil, da bi se branil.

Planil sem pokonci, brisal si prah iz oči, pihal ga z ustnic, otepal ga z rokavom, otresal ga z rok.

»Ha-ha-ha!« se je sirovo in škodoželjno zasmajalo ob meni, in ko sem se toliko obrnil prahu, da sem spet spregledal, sem videl korak od sebe sosedovega hlapca Janeza, ki se je široko in zlobno režal v me.

»Kaj pa si tako zijal za kočijo? Brž ti je tista bela žabica v vozu naradila, kaj? Pa si mislil, da so takšne, ki se vozijo v takihle kočijah, zate, ha? Bogme, hitro je prišla ka-zen za takšne grešne misli, ha-ha.«

Glasno in sirovo se mihotajoč je odhajal po cestnem prahu tiho in neslišno, kakor je bil prišel; debeli prah je glušil vsak korak.

Jaz pa sem ostal in stal na cesti osramočen, ves poln prahu, ki me je grizel v oči, da sem komaj odpiral veke, ščemel me po licih, ščegetal za srajco. A se nisem več menil za to. Ves srdit sem z obema peščicama zajel prahu in ga vrgel za odhaja-jočim zahrbtnožem. Porogljiv, zloben smeh je bil odgovor moji razjarjenosti...

Slično je na življenja cesti. Tudi v življenju gre mimo nas kedaj v blagoslovljenem trenutku prečudažna lepota, presladka sreča, pa je ne moremo prejeti, ne je obdržati ob sebi. In ko se razičarani in žalostni ozremo, vidimo čestokrat za seboj mnog škodoželjno se režeč obraz. Sami ne bi mogli natančno povedati, kaj nas je zadelo bridkeje: ali pisana naša sreča ali brezsrčnost in sirovost ljudi.

*) Iz zbirke »Listki«, ki jo je izdala Splošna knjižnica v Ljubljani.

Kaj je novega na deželi?

Iz Mirna.

Na naš dopis glede nemarnosti mirenskih komunističnih občinskih gospodarjev, je priobčila »Edinost« odgovor našega župana, v katerem napada, sumniči, hujska, zmerja, samo pametnega nič ne pove. Ne pove, kaj je napravil kot župan v dolgih štirih letih, ker tega ne more povedati. Napravil ni namreč nič! Nesnago v občini skuša odpraviti z zafrkacijami in zavitimi ugovori. G. župan se ni upal zapisati, da je županstvo v tem oziru kaj napravilo. G. župan se je takrat zatekel v »Edinost«, medtem ko je bil najvaje svoje misli in zagovore pisati v »Delo«. V tem se zrcali »značajnost« našega gospoda župana, ki je bil, ko mu je kazalo, »klerikalec«, se prelevil, ko mu je drugače kazalo, v komunisto ter se sedaj skriva za »Edinost«, ker mu tako kaže. G. župan išče zavetja pri prefektu, podprefektu, karabinerjih in fašistih ter namiguje, da so vsi ti po našem dopisu v »Straži« prizadeti. Da bodo zgoraj navedeni gospodje vedeli, kdo je krivec, jim ga je župan s prstom pokazal. Čedna obramba! Čudno se Vam zdi, zakaj smo priobčili oni Vam neprijetni dopis v »Straži«. Ako Vam ni še znano, Vam povemo, da kdor sprejme vodstvo javnega gospodarstva, mora biti pripravljen tudi na javno kritiko. Naš dopis ni imel drugega namena nego opozoriti na nedostatke občinskega gospodarstva. Vaša dolžnost g. župan bi bila, da bi naše trditve stvarno zavrnil, ako so se Vam zdele neprijetne. Najbolje bi pa storili, da bi nedostatke v občini popravili, ker le tako bi storili svojo dolžnost.

V dopisu smo označevali našega župana in večino obč. odbornikov za komuniste. S tem jim nismo hoteli delati krivice, ker so kot komunisti pri volitvah zmagali in se kot taki še danes označujejo, kadar ni so preveč v strahu. S to označbo smo hoteli doseči, da svet izve, kako znajo gospodariti največji kriviki današnjega socialnega gospodarstva. Svet naj ve, da za vodstvo javnega gospodarstva ne zadostuje, da ima kdo široka usta, ampak da je potreba imeti tudi zdrave možgane. Da, gospod župan, Vaš dopis v »Edinosti« ni nič drugega, nego prazno besedičenje. Povedati niste mogli niti tega, da ste cel čas Vašega županovanja zabili ali dali zabiti en sam žebelj v korist občanarjev. Raztrgana streha občinskega vodnjaka na glavnem trgu pred cerkvijo je simbol Vašega gospodarstva. Škoda, da niste napravili v občinskem grbu slike te vodnjakove strehe namesto čevlja »Čevljarske zadrage«, ki Vam je tako na potu. (Torej tudi sliko za grb ste si morali izposoditi). — Da je precejšen del tuberkuloze posledica svetovne vojne, vemo tudi mi, toda ako je tuberkulozo vojna prinesla, je ne bo vojna odnesla. Mi vemo, da je snaga predpogoj za zatiranje tuberkuloze, zato smo Vašo nemarnost v tem oziru kritizirali. Da vidite Vi, g. župan, vse snažno, ni čudo, ampak je pri Vas kakor pri človeku, ki nima posluha in ne sliši krivih glasov v petju in godbi. Čut za snago je posebna lastnost, ki je nima vsak. Kar smo v tem oziru pisali je gola resnica, katero lahko dokažemo. Priporočamo ponovno, da vzamete v roko grablje in metlo, sicer bomo siljeni, da damo Vašo »čednobo« fotografirati poznim rodovom v zgled komunistične snage. Trdite, da stane uveljavljanje predpisov o zdravstvu ogromne svote, za katere ni kritja. Ako ni kritja za to, da bi Vi pri občini kaj koristnega napravili, potem Vas sploh ni treba. — Kaj je z elektriko? Ta jih je najbolj spekla. Ni čuda, saj je tudi dovolj vroča kljub temu, da jo šele pričakujemo. Res je, da se danes gradi v

Mirnu elektrika tudi na podlagi pogodbe, katero ste podpisali Vi, ampak samo »tudi«. Resnica je, da se elektrika gradi po zaslugi »Čevljarske zadrage«. Vi ste se tej napeljavi upirali. Vi ste izdali nalog, da se mora zidanje kabine za transformator ustaviti, ker ste imeli nesrečno pogodbo z neko družbo, ki elektrike ni imela in jo nikdar ne bo imela. Boljšo, 50% cenejšo in resno ponudbo ste odklonili. Šele ko ste se prepričali, da se napelje elektrika v Miren brez in preko Vas, ste hiteli napraviti tudi Vi pogodbo z onim, ki danes elektriko napeljuje. Ako hočete, da Vam v tem prinesemo še jasnejše podatke, smo pripravljeni. G. župana prosimo, da pove svojem obhodniku, ki je pisal prvi članek v »Edinosti«, da leta 1920., ko so bili drugi občinski zastopniki, ni bilo kam napeljati elektrike, ker so bile hiše porušene. — Vaših moralnih pridig, g. župan, pa ne potrebujemo. Kaj in kdaj naj pišemo, si ne pustimo od Vas predpisovati. Tudi o tem, kdo je katoličan in kdo ni, ne boste razsojali Vi — pristaš obstoječe protiverske komunistične stranke.

Kam?

Naročnino pošljite na upravo »G. Straže«, Gorizia (Gorica), Via Mameli 5.

Bilje.

Kakor vsako leto nas je tudi letos obiskal sv. Miklavž. Povabilo ga je naše vrlo »Prosvetno društvo«. Prišel je radi vsestranske zaposlenosti na praznik Brezmadežne dne 8. t. m. Bil je bogato založen in se je zlasti naših malčkov darežljivo spomnil. Društvena dvorana je bila polna, ko je prispel sv. Miklavž s svojim spremstvom. Obdarovanih je bilo tudi ve odraslih, nekateri — najbrže po zasluženju — tudi s šibami. Pred prihodom sv. Miklavža smo imeli v cerkvi pomebno slovesnost naše Marijine družbe. Slavnostni govornik dr. Brumat je prepričevalno govoril o »Mariji — najboljši vzgojiteljici«.

Renče.

Svoječasno so pri nas ustanovili krajevni snoparski krožek. Gospodje, ki so igrali pri njem glavno besedo, so se nekaj časa zelo postavljali in delali kakor da so se cele Renče potopile v črnem morju. Kmalu je pa lepa pesem začela umirati in je konečno povsem utihnila. Kakor nam poročajo iz Volče drage, so sedaj tam ustanovili fašjo. Vodilno besedo pri njem imajo priseljeni železničarji. Pri ustanovitvi je neki govornik tudi povedal, da je naš fašjo končal svoje neplodno življenje. Njegova smrt nas pušča popolnoma hladne. Še predno je legel v grob je bil spomin na njega med nami pozabljen.

Števerjan.

(Zakasnelo.) V nedeljo dne 29. novembra smo imeli velik cerkven praznik — blagoslovitev nove cerkve! Popoldne tega se je pa razvila procesija iz kapelice »v dvoru« v novo blagoslovljeno cerkev, kamor so dekleta nesla ozaljšan Marijin kip. Pri procesiji je igral »Goriški godbeni krožek« in vrli cerkveni pevski zbor je prepeval Marijine pesmi. Pridigovali so nam č. gg. dr. Mirko Brumat, podgorski kurat St. Stanič in naš gospod Ciril Sedej, ki ima velike zasluge pri obnovi nove cerkve. K sveti maši in procesiji je prihitelo mnogo ljudi iz Brd, da celo iz Gorice. Ves Števerjan je bil prisoten. K lepo uspeli procesiji so pripomogli posebno šolski otroci in dekleta. »Dekliški krožek«, kakor druga dekleta so poklonila Mariji darov, kar jim bodi v čast! Ta dan je bil za Števerjan eden najlepših po vojni.

Na praznik Brezmadežne nas je obiskal sveti Miklavž z vsem svojim spremstvom v baraki, ki je preje služila za hišo božjo. Nekaj šolskih otrok je deklamiralo Miklavževe pesmi in pesem na čast Brezmadežni. Pa tudi naš zbor se je odrezal s pesmijo »Ptički«, katero je naučil g. nadučitelj v kratkem času. Hvala mu lepa! Baraka je bila polna otrok in staršev. Miklavž sam reven je obdaroval nekaj revnih pa tudi takih, ki darov niso zaslužili. Tudi šibe je poklanjal v dar. Režijo so vodila dekleta iz »krožka« in nalogo častno rešile! Društveniki in društvenice, korajžno naprej!

Tem potom naprošamo slavno županstvo, da bi ukrenilo, da bi se postavila pot, ki pelje k cerkvi. Saj kamenje naj odstranijo. Pa brez zamere.

Kozaršče.

Tukajšnji »Prosvetni krožek Se-lo-Kozaršče-Čiginj« igra dne 26. in 27. t. m. zanimivo ljudsko dramo v petih dejanjih »Lovski tat«. Predstava se bo vršila v dvorani župnišča v Volčah. Začetek ob 3. popoldne. Kdor se zanima za dramatiko in želi videti nov, z električno razsvetljavo opremljen oder, naj ne zamudi prilike.

Gorjansko.

V nedeljo dne 27. t. m. priredi tukajšnje prosvetno društvo svojo drugo javno veselico v Klancu. Spored je jako bogat in zanimiv. Na njem je tudi par pevskih točk. Začetek točno ob 14. uri. — K obilni vdeležbi vabi odbor.

Volče.

Na praznik Brezmadežne smo imeli pri nas lepo slavnost. V Marjino društvo je bilo sprejetih 60 žena in 20 mladenk. Kot pripravo smo priredili tridnevno, katero je vodil č. g. F. Terčelj iz Gorice. Tudi naše mlado društvo se lepo giblje. V kratkem (26. in 27. t. m.) prirede v naši lepi dvorani dramsko predstavo igralci iz Čiginja — Kozaršč.

Sv. Lucija.

Shod sv. Lucije, ki smo ga obhajali v nedeljo, je v kljub mrazu privabil veliko ljudstva. Hvaležni smo domačini in okoličani č. g. župniku, da nam je preskrbel priliko, da smo lahko opravili svoje verske dolžnosti. V nedeljo je imel slovesno sv. mašo z asistenco v. g. msgr. I. Rojc, dekan iz Tolmina, pridigal pa je č. g. F. Terčelj iz Gorice. Cerkevni pevski zbor je eden najboljših in se vedno bolj izpopolnjuje.

Idrijske novice.

Slomšekov večer.

V nedeljo dne 13. t. m. je priredila Kat. del. družba ob 7. uri zvečer v svojih društvenih prostorih »Slomškov večer« s sledečim sporedom: Otvoril je monsignor Mihael Arko kot predsednik družbe. Sledila je pesem »En hribček bom kupil, bom trte sadil«. Nato je govoril društvenik A. Čuk o življenju Antona Maršina Slomška. Potem smo videli lepo živo sliko: slavljenec v sredi med svojimi toliko ljubljanimi rojaki. Sledil je govor: Slomšek vzgojitelj in učitelj narodov, deklamacija: Bog ljub, pravljica: Sekire in drevje, priča za vse skrbi, govor: Slomšek rodorčec: Vino in voda, za katerim nam je govornik zelo lepo podal hvala!

Slomška kot pesnika in pisatelja. Po tem govoru, ki je žel obilo pohvale, se je deklamirala še pesem: »Najbolje vince za otroke«, nakar je zapel društveni najmlajši zborček par prav lepo izvedenih pesmi »Oj ljubo veselje itd«.

Med vsemi točkami je svirala skupina fantovske Marijine družbe.

Himen.

V soboto dne 28. novembra t. l. se je poročil gospod Franc Medved z g. čno Mici Mikuž. Pevsko godbeni odsek K. D. D. jima je na predvečer priredil serenado v znak večletnega skupnega sodelovanja v našem društvu. Bilo srečno!

Za božične praznike.

Pri polnočnici na sv. večer in na sv. dan ob 10. uri dopoldan se bo proizvajala Gruberjeva orkestralna sv. maša št. 2 ter dve božični pesmi in »Tantum ergo«. Proizvaja cerkveni zbor in orkester K. D. D.

Zima.

Imamo hudo zimo, mraza imamo do 17 stopinj. Poti so opolzke, tako, da so se dogodile dve hujši nesreči vsled padca. V torek dne 8. t. m. si je zlomila neka stara žena nogo in v torek 15. 12. neki moški roko. Priporočali bi rudniškemu ravnateljstvu malo več pažnje glede cest, da bodo bolj posute po mestih, kjer hodijo pasanti. Še bolj pa priporočamo več pažnje občini, da zabrani vsako sankanje po cestah v mestu.

Smrt.

12. t. m. je umrl Ivan Kenda vpo-kojeni stavbeni polir. Mož je bil priljubljen pri Idrijičanih, kar je pokazalo občinstvo na njegovi zadnji poti. Bodi mu zemljica lahka.

„Goriška. Straža,“ v vsako hišo!

Vesele božične praznike.

Voščilo.

Collecchio prov. Parma.

Srčne pozdrave pošiljam iz tuje ne uredništvu »G. Straže«, vsem naročnikom, prijateljem, znancem, posebno Koritničanom in Grahovcem. Želim srečne in vesele božične praznike in veselo novo leto. — Želim iz srca vsem obilo sreče in zadovoljstva v novem letu!

Ivan Šorli, Collecchio, prov. Parma.

Voščila iz Rima.

Slovenski fantje vojaki v Rimu pri regimentu »Piemonte Reale« voščijo najlepše božične praznike in srečno novo leto svojim staršem, bratom in sestram, posebno pa našim slovenskim dekletom. Zgaga Valentin, Hudajužna; Fučka Emil, Sv. Tomaž; Ivančič Josip, Naklo; VSadovec Ivan, Ostrožno Brdo; Bačič Gabrijel, Sv. Križ; Hadalin Andrej, Cerkevno; Purgar Florjan, Cerkevno; Kadec Ignacij, Cerkevno; Furlan Andrej, Goče; Škerl Ivan, Ajdovščina; Štok Ivan, Gabrovica; Žužek Rudolf, Juršče.

Darovi.

Za »Slovensko sirotišče«: P. n. Kmetska posojilnica v Šempasu 100 L; p. n. Jos. Budin 30 L. — Srčna hvala!

Za Aojzijevešče: S. Kmečka posojilnica v Šempasu 100 L. Prisrčna

Zahvala.

Povodom nenadne smrti našega dobrega očeta

Antona Smrekar-ja posestnika in bivšega dolgoletnega cerkvenika

čutimo globoko dolžnost, da se v prvi vrsti zahvalim č. g. kuratu, požrtvařnemu g. pevovodji in njegovemu pevskeemu zboru za ganljive žalostinke, in sploh vsem, ki so v tako obilnem številu spremili dragega pokojnika na njegovi zadnji poti. Bog plačaj!

Libušnje, dne 16. decembra 1925.

Žalujoči: sinovi, hčere, sinahe in vnuki SMREKAR.

Širite „Goriško Stražo“

VOJNI OŠKODOVANCIIII

»Associazione Veneta Cooperativa«
(ASVECO)

Gorica - Corso Verdi 23 - Gorica

Sprejemajo se do 31. decembra 1925 prošnje za predujme na vojnih škodah tičočih se stavb.

Za oškodovance, ki še niso zgradili, bode »ASVECO« izvršil zgradbo v popolnem obrtnem pravilu, na podlagi cele svote, ki pritiče oškodovancu in po načrtih, ki se imajo določiti v skupnem soglasju z oškodovanci.

V vsakem slučaju bo »ASVECO« poskrbel za izplačilo potrebno pri zgradbi stavb porušenih od vojne na način, da bo ščitil vse njihove koristi.

Ciniburkova knjigarna v Idriji sprejema naročnine za vse tuzemske in inozemske časopise, revije, muzikalije itd.

Posestvo z novo stavbo na lepem prometnem kraju v bližini Gorice je na prodaj radi izselitve. Informacije pri upravi našega lista.

Kje dobite pristna domača vina? Pri »Vinarski zvezi« v Gorici, ulica Formica št. 1 (tik Korna). Zveza ima v svoji zalogi izborna domača vina vseh vrst, po zmerni ceni. — Poskušajte!

Gorica — IVAN KACIN — Piazza N. Tomažeo 29. - Tovarna cerkvenih orgel, harmonijev se priporoča preč. duhovščini in pevskim društvom. — Za vsako delo se jamči. Plačila na obroke. Zahtevajte cenik.

Stolpne ure

najmodernejšega sistema ki se navijajo vsakih 8 dni imam v zalogi

Franjo Štolfa, urar
Komen na Krasu

Lloyd Sabauda.

Prihodnje vožnje:

v Severno Ameriko:

»Conte Biancamano« 3. I. 1926.

»Conte Rosso« 24. I. 1926.

Iz Genove v Njujork v 9. dneh;

v Južno Ameriko:

»Principessa Maria« 30. 12. 1925.

»Tomaso di Savoia« 13. I. 1926.

Iz Genove v Buenos Ayres 19 dni.

v Avstralijo:

»Regina d'Italia« 20. jan. 1926.

Informacije daje in sprejema prednaročila na vozne listke zastopnik

F. Rosich, Gorica,
Via Contavalle št. 4.

ZDRAVNIK

Dr. Just Bačar

Gorica, Viale 24 Maggio št. 9

Zdravljenje s Sollux-žarki
in ultravijoletnimi žarki.

Röntgenologični zavod

za zdravljenje in diagnostiko

primarija Dr. A. DE FIORI

v GORICI, CORSO VITT. EM. III. št. 14

SPREJEMA OD 9 - 12 IN 2 - 4

ZOBOZDRAVNIK

Dr. L. MERMOLJA

špecialist za ustne in zobne
bolezni, ordinira

v GORICI na Travniku 5/II.

od 9. do 12. in od 3. do 5.

V IDRIJI vsako prvo in tretjo soboto in nedeljo v mesecu (okr. hranilnica).

Teod. Hribar (nasl.) - Gorica

CORSO VERDI 32 - - (hiša Centr. Posoj.)

Velika zaloga češkega platna iz znane tovarne Regenchart & Raymann, vsakovrstno blago za poročence kakor tudi velika izbira moškega in ženskega suknja.

Blago solidno!

Cene zmerne!

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telefon št. 50 — Brzjavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica
in rezerve:

Din. 50.000.000

CENTRALA

LJUBLJANA

Rezerva S H S

Din.

10.000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje: na vložne knjižice po čistih 4% (davek plača banka sama). Na tekoči račun ter proti odpovedi najbolje po dogovoru.

Sprejema tudi dinarske vloge in jih obrestuje najugodnejše. — Izvršuje denarna nakazila na tu in inozemstvo. — Nakupuje in prodaja svakovrstne valute, vrednostne papirje in srečke.

Plača vedno priznana najvišje dnevne cene za obveznice vojne odškodnine (bone).

Izvršuje sploh vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantnejše.

POZOR!

Tvrdba Anton Terpin & Comp.

manufakturna trgovina, Gorica, Raštelj 10

je sedaj za božične praznike
in novo leto otvorila razpro-
dajo velike zaloge blaga

po tovarniških cenah.

„Mundlos“ šivalni stroji
„Göricke“ dvokolesa, motorini „Fiam“
belgijske puške se vdobe le pri
Josipu Kerševaniju-Gorica

Piazza Cavour št. 9

Mehanična delavnica, Piazza Cavour št. 5.

Plačam najvišje cene za kože
lisic, podlasic, kun, zajcev, mačk,
veveric, jazbecov i. t. d. i. t. d.
Prodajam PASTI in POSEBNO MESO
za lov na divjačino.

Delavnica za strojenje in barvanje

Nihče nima pravice kupovati zame

WALTER WINDSPACH

GORICA - Via Carducci 6 - GORICA

Pozor na izpremenjeni naslov!

Nakupovalci pozor!!!!

Predno si nabavite božičnih daril, oglejte si velikanska skladišča konfekcijske tvrdke. Zaloge, damskih plaščev, moških sukenj, svakovrstne kožuhovine, oblečke in površnike za deklice in dečke, klobuki svetovne znamke „Borsalino fu Lazzaro“, volneno perilo, domače čevlje, dežnike, bluže, jumperji, golfi, nogavice, nepremočljivi plašči „Pirelli“ i. t. d. i. t. d. po najnižjih cenah pri znani tvrdki

GIUSTO VUGA & COMP.

GORICA - CORSO VERDI 38 - GORICA

☎ Telefon št. 132 ☎

Prvovrstna krojačnica za da-
me, gospode in častnike.